

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci

žalobce: **A. H. L.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Ing. Janem Vanke, advokátem,
sídlem T. G. Masaryka 25, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. OAM-603/ZA-ZA11-HA13-2020, e. č. B009897,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. OAM-603/ZA-Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ZA11-HA13-2020, jímž žalovaný vyslovil, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany, dále namítal, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (žalovaný neunesl důkazní břemeno) a že žalovaný pochybil při interpretaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a porušil zásadu non-refoulement. Žalobce měl za to, že pojem vážný zločin je nutné vykládat jako provinění, které svou intenzitou skutečně dosahuje společenské nebezpečnosti. Žalobce se domníval, že žalovaný nedostatečně zohlednil důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť nevzal v úvahu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Domníval se, že nejsou splněny podmínky uvedené v § 15a zákona o azylu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, který se zabýval oprávněností užití § 15a zákona o azylu. Žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně zabýval trestem, který mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 6 T 28/2018, neboť mu byl přiznán status spolupracujícího obviněného, přispěl k objasnění trestné činnosti a svého jednání litoval. Připomněl, že mu byl uložen trest pod hranicí trestní sazby a po třech letech byl za dobré chování propuštěn. Trval na tom, že žalovaný měl tyto skutečnosti posuzovat, a nikoliv je jen konstatovat. Dále doplnil, že žalovaný se nedostatečně zabýval rodinným životem žalobce, čímž mu upřel možnost získání mezinárodní ochrany dle § 13 a § 14 zákona o azylu. Doplnil, že žije ve společné domácnosti s manželkou a dcerou (rok narození 2016), která odmítá jeho návrat do Vietnamu k dceři (rok narození „X“) a jeho matce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, a odmítl, že by žalobce byl nějak zkrácen na svých právech. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu žalobce na území České republiky. Připomněl, že žalobce pozbyl pobytové povolení kvůli pobytu ve vězení, na území České republiky žije s manželkou a dcerou, přičemž jeho manželka odmítá jeho návrat do Vietnamu k jeho matce a dceři. Trval na tom, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno žalobci udělit mezinárodní ochranu dle § 12 zákona o azylu. Žalovaný zjistil důvod uvedený v § 15a zákona o azylu, neboť žalobce byl v České republice odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Trval na tom, že se jedná o zločin vážný, třebaže byl žalobci uložen trest pod dolní hranicí trestní sazby. Připomněl mezinárodní úmluvy týkající se psychotropních látek, jejichž přijetím se signatáři, včetně České republiky, zavázali bojovat proti zneužívání psychotropních látek a proti nedovolené výrobě a obchodu s nimi.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Zdůraznil, že při neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28. Konstatoval, že rodinné vazby nejsou dle zákona o azylu důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Doplnil, že vietnamské orgány nejevily o osobu žalobce před jeho odjezdem do České republiky žádný zájem. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

4. V replice žalobce setrval na tvrzeních obsažených v žalobě. Dále uvedl, že žalovaný nereaguje na věcné připomínky uvedené v žalobě.

Jednání soudu

5. Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení žaloby ve znění repliky. Dále zdůraznil, že v daném případě nedošlo ze strany žalovaného k dostatečnému posouzení důvodu pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Dle jeho názoru žalovaný pochybil při aplikaci ustanovení § 12, § 13, §14 a zejména pak § 15a odst. 1 zákona o azylu. Nebylo řádně pracováno s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
6. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Zdůraznil, že trvá na tom, že oba výroky žalobou napadeného rozhodnutí jsou bez vad. Poukázal na skutečnost, že žalobce v zemi původu nebyl pronásledován. Trval na tom, že i výrok o doplňkové ochraně byl v rozhodnutí řádně odůvodněn. Poukázal na skutečnost, že námitky ve vztahu k celému procesu azylového řízení a přijetí žalobou napadeného rozhodnutí zůstaly pouze v obecné rovině.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 14. 9. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 24. 9. 2020 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je vietnamské národnosti, bez náboženského vyznání a není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažoval. Dále uvedl, že je ženatý (manželka T. M. L., narozená „X“) a jeho žena na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu a požádala o trvalý pobyt, a mají dvě dcery (narozené v roce „X“ a „X“) s tím, že prvorozená Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dcera žije ve Vietnamu s jeho matkou. Do České republiky žalobce přijel v roce 2008, přičemž od té doby čtyřikrát navštívil Vietnam. Jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v České republice žije jeho žena a dcera. Připustil, že by se mohl vrátit do Vietnamu, ale nebylo by to dobré pro jeho rodinu.

9. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 9. 2020 žalobce uvedl, že z Vietnamu vycestoval kvůli práci. Ve Vietnamu žádné problémy neměl, nebyl ve Vietnamu trestně stíhán. S vycestováním z Vietnamu neměl žádné problémy a mohl by se tam vrátit. S dcerou a matkou je v kontaktu prostřednictvím telefonu a Facebooku. V případě návratu do Vietnamu by žil s nimi. Pobytové oprávnění mu bylo ukončeno z důvodu nástupu do vězení. Dne 1. 7. 2017 ho zastavila policejní hlídka, která u něho v autě našla drogy. Dne 17. 9. 2018 byl odsouzen a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody ve výši 6 let. Do vězení nastoupil dne 27. 9. 2018 a po 3 letech byl propuštěn. Správní vyhoštění mu nebylo uloženo. Bydlí se svojí rodinou v Mostě. Manželka se nechce vrátit do Vietnamu, neodjela by s ním. Manželka vydělává peníze a stará se o jejich dceru. Žalobce uvedl, že sám je schopen se o dceru postarat (uvaří, hraje si s ní). Po propuštění z vězení žalobce pracuje ve večerce u kamaráda. Když jsou s manželkou v práci, pečuje o jejich dceru manželčina kamarádka. Manželka ho navštěvovala ve vězení jednou za 2 – 3 měsíce.
10. Dne 13. 11. 2020 se žalobce nedostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují oddací list žalobce, rodný list dcery žalobce M. A. L., výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, opis z evidence Rejstříku trestů ze dne 23. 9. 2020, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2018, sp. zn. 6 T 28/2018, dále zprávu Mezinárodní organizace pro migraci – Vietnam 2019, údaje o zemi a informaci Odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 9. 2020 o bezpečnostní a politické situaci v zemi.
11. Zmíněným pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2018, sp. zn. 6 T 28/2018, byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let do věznice s ostrahou a k propadnutí mobilního telefonu, a to za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Z opisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 23. 9. 2020 pak vyplývá, že se jednalo o první trestný čin, za nějž byl žalobce na území České republiky odsouzen.
12. Žalovaný následně dne 19. 11. 2020 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 10. 12. 2020.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť žalovaný neunesl důkazní břemeno, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 i § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.

15. Soud nepřehlédl ani to, že podle úředního záznamu o nedostavení se k seznámení s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany, jež se konalo dne 13. 11. 2020, se žalobce k seznámení s podklady nedostavil a nenavrl ani žádné doplnění podkladů. Za dané situace pokládá tedy soud žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové.
16. Podle § 12 zákona o azylu platí, že „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
17. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že přišel o povolení k pobytu v důsledku jím páchané úmyslné trestné činnosti. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po několika letech legálního pobytu na území a v okamžiku, kdy mu byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a jiná forma pobytu mu nebyla udělena, a kdy byl tudíž povinen opustit území České republiky, soud shledal, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
20. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, soukromý a rodinný život) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.
21. K tvrzení žalobce, že má na území České republiky manželku, s níž žije ve společné domácnosti, a společně vychovávají nezletilou dceru (pozn. soudu: druhá společná dcera manželů žije ve Vietnamu se svou babičkou), soud dodává, že žalobce se do potíží plynoucích ze ztráty pobytového statusu dostal výhradně svou vlastní vinou v důsledku jím páchané trestné činnosti. Institut mezinárodní ochrany v žádné ze svých forem přitom nemůže sloužit k tomu, aby nahrazoval pobytové oprávnění. Podle názoru soudu je s ohledem na žalobcem páchanou trestnou činnost zcela namístě, aby určitý zásah do svého dosavadního soukromého života strpěl, a dodává, že ze žalobcem uváděných skutečností rozhodně nevyplývá, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, resp. se zásadou non-refoulement vyplývající z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
22. Co se týče související námitky, že žalovaný upřel žalobci možnost získat udělení mezinárodní ochrany dle § 13 zákona o azylu (udělení azylu za účelem sloučení rodiny), soud konstatuje, že na žalobce nebylo ze strany správního orgánu nahlíženo jako na rodinného příslušníka v souvislosti s § 13 zákona o azylu. Po zevrubném prostudování tvrzení žalobce, které uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že ten nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení z jednotlivých výpovědí žalobce ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky nevyplývalo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Ostatně sám žalobce během správního řízení vypověděl, že jeho manželka stejně jako jeho dcera pobývají na území České republiky na základě udělených dlouhodobých pobytů a nikoli azylového rozhodnutí.

23. Poté se soud zaměřil na námitky týkající se doplňkové ochrany. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že *„[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“* Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterého *„[p]ojem ‚vážný zločin‘ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“*
24. Zdejší soud připomíná, že žalobce byl pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2018, sp. zn. 6 T 28/2018, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let do věznice s ostrahou, a to za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, a z opisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 23. 9. 2020 vyplývalo, že žalobce byl na území České republiky odsouzen poprvé.
25. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ve vztahu k této otázce uvedl: *„Z rozsudku KS v Praze č. j. 6T28/2018 současně vyplývá, že žadatel **sice nebyl** organizátorem ani hybnou silou organizované skupiny, **ale jeho role byla poměrně zásadní**, protože při výrobě metamfetaminu plnil úlohu pomocné síly (připravoval předměty a prostředky nutné k jeho výrobě, upravoval prostory, pomáhal při výrobě nejméně čtrnácti kilogramů drogy). Kromě účasti na výrobě metamfetaminu jmenovaný následně distribuoval dalším osobám dvanáct kilogramů této drogy, přičemž k distribuci dalších dvou kilogramů již díky zásahu policie nedošlo. Zároveň soud přiznal žadateli polehčující okolnost, neboť jako spolupracující obviněný **přispěl k objasnění** trestné činnosti své i ostatních obžalovaných (zločin spáchaný členy organizované skupiny), tuto velmi podrobně, úplně a pravdivě popsal a **svého jednání litoval**.“*
26. Co se týče povahy zločinu, z jehož spáchání byl žadatel usvědčen, uznán vinným a rovněž za něj byl odsouzen, správní orgán konstatuje, že ***dle jeho názoru se jedná o zločin nesporně „vážný“*** ve smyslu zákona o azylu, ***třebaže byl jmenovanému uložen trest pod dolní hranicí trestní sazby***. S respektem k ustanovení § 57 odst. 3 správního řádu správní orgán přistoupil k hodnocení míry společenské škodlivosti trestné činnosti jmenovaného a ***vyhodnotil ji s ohledem na výše uvedené skutečnosti jako velmi vysokou***. Správní orgán doplňuje, že v případě jmenovaného se jednalo o nedovolenou výrobu a distribuci pervitinu (metamfetaminu), který je řazen mezi tzv. tvrdé drogy a jehož užívání bývá spojeno s velmi vysokým rizikem závislosti a rovněž s poškozením zdraví či sociálního prostředí uživatele.“ (zvýraznění doplněno soudem).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27. Podle názoru soudu žalovaný požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem vyhověl, neboť vycházel z obsahu odsuzujícího trestního rozsudku a hodnotil individuální okolnosti případu, když poukázal na to, že žalobce páchal trestnou činnost jako člen organizované skupiny, ve značném rozsahu a s úmyslem získat pro sebe značný prospěch, přičemž podrobně rozebral i závažnost žalobcova jednání. Žalovaný upozornil na to, že trestní sazba žalobcem spáchaného trestného činu byla v rozmezí 8 až 12 let, a tedy se podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku jednalo o zvlášť závažný zločin. Žalovaný dále upozornil na to, že Krajský soud v Praze vyhodnotil míru škodlivosti jako velmi vysokou, neboť drogová kriminalita závažně dopadá na fyzické a psychické zdraví konzumentů a rovněž dopadá i na společnost, kdy užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejrůznějšími negativními důsledky (např. krádeže, násilí vůči fyzickým osobám). Současně z formulace obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně dokládá (viz úseky zvýrazněné soudem), že žalovaný při hodnocení trestné činnosti spáchané žalobcem přihlížel k jeho podílu na činnosti organizované skupiny a zejména, že přihlédl i ke skutečnosti, že žalobce vystupoval v trestním řízení v pozici spolupracujícího obviněného a byl mu za prokázanou trestnou činnost uložen trest pod dolní hranicí trestní sazby. Žalovaný se pak v závěru rozhodnutí zabýval i mezinárodními závazky České republiky vztahujícími se k drogové trestné činnosti a pohledu Organizace spojených národů na tuto trestnou činnost, kdy konstatoval, že *„nedovolená výroba a obchod s psychotropními látkami jsou Organizací spojených národů považovány za vážné ohrožení zdraví a blaha lidí a jevy nepříznivě ovlivňující ekonomické, kulturní a politické základy společnosti a ve svém důsledku vedoucí k rozkladu hospodářství a společnosti a hrožení stability, bezpečnosti a suverenity států, a to ve všech oblastech a úrovních.“*
28. Dle soudu v daném případě došlo k dostatečnému posouzení a zohlednění způsobu provedení zločinu a jeho škodlivého charakteru a následného postoje žalobce k věci v rámci trestního řízení. Soud dospěl k závěru, že žalobcova trestná činnost byla posouzena dostatečně individuálně.
29. Žalobcova trestná činnost podle názoru soudu naplňuje znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy v daném případě nešlo jen o důvodné podezření, nýbrž o pravomocné odsouzení.
30. Soud nepřisvědčil námitce žalobce a nezjistil ani žalobcem toliko obecně tvrzené nezohlednění polehčujících okolností, neboť žalovaný přistoupil k hodnocení žalobcovy trestné činnosti naprosto individuálně a z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přihlédl i k polehčujícím okolnostem. Přesto však trestnou činnost žalobce žalovaný vyhodnotil jako dopovídající „vážnému zločinu“.
31. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu podle zákona o azylu, přičemž doplňkovou ochranu nebylo možné udělit. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal.
32. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(zákonně). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

33. V průběhu řízení právní zástupce žalobce navrhl provedení důkazu spisem žalovaného, rodným listem dcery žalobce, oddacím listem žalobce a žalobou napadeným rozhodnutím. Tyto návrhy na dokazování soud usnesením při jednání soudu zamítl, neboť se jedná o doklady, které byly součástí správního spisu, který byl při jednání soudu referován. Správním spisem se v rámci správního soudnictví dokazování neprovádí. Proto zamítl soud tyto návrhy na dokazování pro nadbytečnost.
34. Dále právní zástupce žalobce při jednání soudu navrhl provedení důkazu výsledkem žalobce. I tento návrh soud usnesením při jednání soudu zamítl, neboť v rámci výsledku účastníka soudního řízení by nemohlo vyjít najevo nic, co by nemohl žalobce v případě zájmu sdělit soudu v písemné podobě po dobu vedení soudního řízení, případně, co by mohl přednést při jednání soudu, pokud by se rozhodl účastnit. Žalobce byl k jednání soudu řádně předvolán prostřednictvím jeho právního zástupce a o své vůli se rozhodl, že se jednání soudu nezúčastní. Proto soud zamítl tento návrh na dokazování pro nadbytečnost.
35. Dále právní zástupce žalobce při jednání soudu navrhl provedení dokazování výsledkem manželky žalobce a celým trestním spisem Krajského soudu v Praze sp. zn. 6 T 28/2018. Ve vztahu k výsledku manželky žalobce soud konstatuje, že tento výsledek nemohl přinést k rozhodnutí ve věci, kdy předmětem přezkumu bylo zejména posouzení okolností, zda byly na plnění podmínky pro aplikaci § 15a zákona o azylu, žádné relevantní zjištění. Proto tento návrh soud zamítl pro nadbytečnost. Ve vztahu k návrhu na provedení dokazování soudním spisem Krajského soudu v Praze sp. zn. 6 T 28/2018 pak soud konstatuje, že rozsudek v dané věci je součástí správního spisu, ze kterého byl při jednání soudu proveden referát. Dle soudu veškeré podstatné skutečnosti jsou zahrnuty do odůvodnění předmětného trestního rozsudku a provádění dokazování zbytkem trestního spisu v daném řízení s ohledem na předmět daného soudního řízení považuje soud za nadbytečné.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 3. června 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)